

Izvor: Castle Hill Publishers, „The holocaust never happened“

„Nije bilo holokausta“

Sve više i više ljudi govori to. Za 20 godina će to govoriti gotovo svi. Želite li znati zašto?

Mediji o holokaustu govore gotovo svakodnevno, što mnoge iritira. To se događa kako bi se spriječila svaka sumnja u istinitost toga. Želite li znati koje su to sumnje?

Da li i Vi pripadate rastućoj skupini ljudi koji više ne žele biti patronizirani, nego žele sami za sebe prosuđivati?

Ako ste odgovorili na najmanje jedno od ovih pitanja potvrdno, tada bi trebali pročitati ovu brošuru!

SADRŽAJ:

1. Što je revizionizam?
2. Zašto je povijesni revizionizam važan?
3. Zašto je potreban revizionizam holokausta?
4. Što se misli pod pojmom „holokaust“ ili „šoa“?
5. Što tvrdi revizionizam holokausta?
6. Što je sa slikama hrpa leševa u logorima?
7. Koja je razlika između toga da li su žrtve umrle od tifusa ili u plinskim komorama?
8. Da li je stvarno važno koliko je židova umrlo za vrijeme Trećega Reicha, s obzirom da bi i jedna tisuća značila previše?
9. Bez obzira na okolnosti, ne zaslužuju li židovske žrtve poštovanje i kompenzaciju?
10. Tko su revizionisti holokausta?
11. Što revizionisti holokausta žele?
12. Da li je revizionizam holokausta ilegalan?
13. Gdje mogu naučiti više o revizionizmu holokausta?

1. Što je revizionizam?

Riječ „revizionizam“ izvedena je iz latinske riječi „revidere“ koja znači ponovan pogled. Revizija dugo održanih teorija potpuno je normalna. Do nje dolazi u prirodnim znanostima kao i u društvenim znanostima, kojima pripada disciplina povijesti. Znanost nije statična. To je proces, specifično stvaranje znanja u potrazi za dokazima. Kada tekuće istraživanje nađe nove dokaze, ili kada kritični istraživači pronađu pogreške u starim objašnjenjima, često dođe do izmjene ili čak odbacivanja starih teorija.

Pod „revizionizmom“ smatramo kritičko ispitivanje ustanovljenih teorija i hipoteza u svrhu provjere njihove ispravnosti. Znanstvenik mora znati kada se novi dokaz modificira ili proturječi starim teorijama; uistinu, jedna od njihovih glavnih obaveza je provjera staroslavni konceptija i pokušaj njihova opovrgavanja. Samo u otvorenom društvu u kojemu pojedinci smiju izazivati ustaljene teorije možemo utvrditi vjerodostojnost tih teorija, i biti sigurni da se približavamo istini.

2. Zašto je povijesni revizionizam važan?

Kao i druga znanstvena stajališta, naša povijesna stajališta podređena su kritičkome razmatranju. Ovo stoji posebno kada se otkrije novi dokaz. Moramo stalno iznova ispitivati povijesne teorije, osobito u slučaju:

- a) Kada govorimo o događajima koji su se dogodili u daljoj prošlosti. U ovom slučaju naš je problem taj što imamo malo dokaza na čijoj osnovi temeljimo svoje teorije.
- b) Kada govorimo o događajima koji su se dogodili u bližoj prošlosti. U ovom slučaju naš je problem taj što se moramo nadmetati s političkim utjecajima koji su nastali iz toga događaja.

Kada govorimo o daljoj prošlosti čak i maleni dio novoga dokaza može do temelja izmijeniti naše stajalište. Na primjer, povjesničari sada ispituju ustaljeno uvjerenje da su Europljani otkrili Ameriku tek prije pet stoljeća. Nedavna arheološka istraživanja pokazuju ne samo da su Vikinzi došli do Amerike u 10. stoljeću, nego da su ljudi europskih karakteristika na američkom kontinentu živjeli još prije deset tisuća godina.

Što se tiče nedavne prošlosti, otrcana fraza „pobjednik piše povijest“ još uvijek stoji; a pobjednik je rijetko kada objektivan. Revizija pobjedničke povijesti obično nije moguća dok ne nestane nadmetanja između pobjednika i pobijeđenoga; i ponekad ova nadmetanja traju stoljećima. S obzirom da historiografija ima neznatnu monetarnu važnost, gotovo su svi povijesni instituti financirani od strane svojih poštovanih vlada. Slobodni i neovisni povijesni instituti gotovo ne postoje. U sadašnjoj povijesti, u kojoj individualne vlade imaju ogromne političke interese, moramo biti skeptični prema službenoj historiografiji. Druga nas otrcana fraza podsjeća „tko plati sviraču izaziva pjesmu.“ Ovi razlozi objašnjavaju zašto je povijesni revizionizam važan i zašto mu vladari svijeta pokazuju tendenciju suprotstavljanja.

3. *Zašto je potreban revizionizam holokausta?*

Za ne-židova je holokaust povijesni događaj i nije pitanje vjere. Kao takav podređen je jednakom istraživanju i ispitivanju kao drugi prošli događaji, tako i naše shvaćanje holokausta mora biti podvrgnuto kritičkom ispitivanju. Ako novi dokaz zahtijeva promjenu našeg pogleda na holokaust onda se promjena mora dogoditi. Isto se drži istinitim kada se dokaže da su stare postavke pogrešne. Nema ničega lošega u dovođenju u pitanje točnosti znanstvenih postavki i u pokušavanju opovrgavanja njihove istinitosti. Zato ne treba smatrati lošim pristupanje ustaljenim konceptima holokausta sa skepticizmom, sve dok se to čini objektivno i dok imamo valjane razloge za skeptičnost. Mnogi ljudi znaju da se sile koje danas postoje, osobito u zapadnoj hemisferi, protive svakom kritičnom pristupu holokaustu. U stvari mnoge europske nacije legalno se bore protiv takvog pristupa. Onda se tu nalazi odgovor na pitanje zašto je revizionizam važan (vidi 2. pitanje). Te europske vlade očito imaju namjeru zadržati postojeće shvaćanje holokausta *svom svojom moći* koju posjeduju. Jedan od razloga za ovo su masivni politički i financijski interesi onih vjerskih grupacija koje je toliko studiozno opisao američki profesor političkih znanosti N.G.Finkelstein u svojoj knjizi, *Industrija holokausta*, koju od srca preporučamo svima. Zbog naširokog iskrivljavanja holokausta, prof. Finkelstein žali zbog činjenice da nema još više skeptika o holokaustu. I prof. Raul Hilberg, vodeći specijalist za holokaust, opetovano tvrdi da su površna i neadekvatna kontrola kvalitete najveći problemi u području istraživanja holokausta. Jasno je da su skeptici o holokaustu izuzetno potrebni.

Ali tu se ne radi samo o posebnim interesima vjerskih i financijskih grupacija. Moramo se nositi s cijelim poslijeratnim poretkom kojega su stvorili saveznici. Sama vjerodostojnost pobjedničke verzije povijesti je u opasnosti. Holokaust je središnji dio u mozaiku njihove verzije povijesti. Uz to se još moramo nositi s političkim i kulturalnim hegemonizmom internacionalističkih i egalitarističkih krugova. Za egalitariste je konvencionalna slika o holokaustu krajnje koristan simbol pri njihovim naporima u potiskivanju etničkih, regionalnih i nacionalnih borbi za nezavisnost. Nije važno da li se ove borbe događaju u Aziji, Arabiji, Africi, Južnoj Americi ili Europi. Ipak, borbe za nacionalnu nezavisnost pretpostavljaju taj nacionalizam kao nešto dobro. Za egalitariste je nacionalizam zlo jer je jednom davno nacionalizam odveo do plinskih komora u Auschwitz...

Njemački političari jako dobro znaju da bi Njemačka bila podvrgnuta nevjerojatnom pritisku ako bi dopustila bilo kakvo kritičko ispitivanje holokausta. Konačno, u pitanju je lakovjernost svih onih koji su izgradili svoj svijet na moralnom temelju holokausta, kao i onih koji se susreću s potpunom socijalnom i moralnom propašću ako se suoče sa svojim dvojama. Postoje duboki psihološki i egoistični razlozi, koji za mnoge intelektualce čine nemogućim suzdržavati misli o holokaustu, čak i prema sebi samima. Ipak, okolnost da li netko jest ili nije za internacionalizam i egalitarizam je nevažna. Takvo je nečije mišljenje glede staleških igara koje ljudi igraju, ili duhovne orijentacije moćnika. Važna činjenica jest ta da postoje ekstremno moćne grupe koje su odlučne u tome da svedu na minimum kritično sagledavanje holokausta. Diljem svijeta mediji natovaruju zlostavljanje onima koji izraze sumnju u ortodoksnu verziju holokausta. U zemljama

germanskog govornog područja se javno izražavanje sumnje u holokaust tretira kao politički prekršaj koji se može kazniti dugim zatvorskim kaznama. Samo bi to trebalo biti dovoljno da izazove sumnju u bilo kome tko je sposoban razmišljati kritički. Trebalo bi natjerati nekoga da se zapita zašto elita moćnika još uvijek ima tako drastičnu potrebu mrziti propagandne ostatke iz Drugog svjetskog rata.

Austrijski katolički svećenik Viktor R.Knirsch nam je dao neke oštroumne smjernice na ovu temu:

„Pravo je i dužnost svakoga tko traži istinu sumnjati, istraživati i uzimati u obzir sve dostupne dokaze. Gdje god je ovo sumnjanje i istraživanje zabranjeno; gdje god autoriteti zahtijevaju neupitno slaganje – postoji dokaz profane arogantnosti koja uzdiže našu sumnju. Ako bi oni čija je borba dovođena u pitanje imali istinu na svojoj strani, strpljivo bi odgovorili na sva pitanja. Sigurno ne bi nastavili skrivati dokaze i dokumente koji su kontroverzni. Ako oni koji zahtijevaju slaganje lažu, ipak će pozvati suca. Po tome će ih se prepoznati. Onaj koji govori istinu je smiren i priseban, ali onaj koji laže zahtijeva dramatičnu pravdu.“

Kako bi zaključili odgovor na ovo pitanje moramo razmotriti slogan oglašivača koji je izazvao skandal u Njemačkoj u ljeto 2001. Nešto prije toga je njemačka vlada finalno odlučila, nakon godina rasprava, podići golemi spomenik holokausta u centru glavnog njemačkog grada Berlina. Provokativnim oglašivanjem kojime se htjelo prikupiti donacije za taj spomenik, kojemu je namjera bila uvjeriti ljude zašto je ovaj spomenik bitan, nekoliko prominentnih njemačkih ličnosti izjavilo slijedeće (vidi sliku):

'nije bilo holokausta'

Još je mnogo onih koji vjeruju da ga nije bilo, i za dvadeset godina biti će ih još više. Zato, donirajte za spomenik ubijenim europskim židovima. “

Promotivni poster za spomenik holokaustu u Berlinu

Prva fraza velikim slovima predstavlja citat osobe koja negira holokaust, ali s obzirom da je objašnjenje ispod nje bilo vrlo malo i nejasno napisano, oluja protesta koja je nastala iz te kampanje s tim oglasom počelo ju je privoditi kraju.

Bilo kako bilo, ova reklama je dala proročanstvo: Da će u odnosu na sadašnjost za dvadeset godina biti još i više onih koji negiraju. Postoje opravdani razlozi za predosjećaje ovih njemačkih ličnosti. Naše poznavanje svih povijesnih događaja povećava se prolaskom vremena. To se događa ne zato što umiru svjedoci nego prije zbog same činjenice. Sudionici u povijesnim događajima imaju osobni interes, koji ima tendenciju kvarenja njihovog pogleda na te događaje. Neće biti moguće nadvladati tu tendenciju subjektivnosti i iskrivljavanja sve dok ne prestanemo odobravati te osobe i njihove spletkaroške grupe, osobito onda kada te grupe imaju velika bogatstva i politički utjecaj.

Ako je izjava iz oglasa istinita, da će za 20 godina još više ljudi vjerovati da „nije bilo holokausta“, tada razlog tomu ne leži u ovim ljudima koje se nikako ne može uvjeriti, nego u našem rastućem znanju o ‚holokaustu‘ i opadajućem utjecaju onih osoba koje imaju neobjektivne interese glede historografije o ‚holokaustu‘.

Bilo bi apsurdno tvrditi samo zato što su svi svjedoci masovnih pogubljenja tijekom francuske revolucije umrli, da bi broj skeptika sve više i više rastao. Naše znanje koje se tiče povijesnih događaja ne ovisi o živućim svjedocima; baš naprotiv, najpouzdanije jest kada se može potkrijepiti bez takvih svjedoka. Sumnje u povijesne događaje razvijaju se samo tamo gdje postoje *objektivni* razlozi za takve sumnje.

4. Što se misli pod pojmom „holokaust“ ili „šoa“?

Pod holokaustom (grčka riječ za žrtvovanje spaljene žrtve) kao i šoom, koja je židovska riječ za „katastrofu“, mi smatramo čin blizak istrebljenju određene skupine ljudi nasilnim putem. U ovome se slučaju to odnosi na židove koji su živjeli u područjima kontroliranim od strane Trećeg Reicha. Gubitak državljanstva, deportacija, zatvor sa prisilnim radom, stvari koje su uvijek postojale i postoje i danas, ne bi trebale biti uključene s obzirom da ne rezultiraju fizičkom destrukcijom tih grupa. U glavama javnosti često se stvara mišljenje da je čisto oduzimanje građanskih prava židovima tijekom Trećeg Reicha dio holokausta. Ali čak i da je to točno, tada bi oduzimanje građanskih prava crncima u južnoj Africi do kraja prošloga stoljeća, palestincima u Izraelu i na teritorijima koje su okupirali, ili (djelomično) oduzimanje građanskih prava crncima i urođenim Amerikancima u SAD-u do sredine 20. stoljeća također moralo biti opisivano kao dio holokausta.

Uobičajena povijesna slika holokausta židova temeljena je na slijedećim specifičnim točkama:

1. Na namjeri dijela nacionalsocijalističke vlade da fizički istrijebi židove;
2. Na stvarnom planu nacionalsocijalističke vlade da fizički istrijebi židove;

3. Na vladinoj agenciji i budžetu koji bi to trebali realizirati;
4. Tehničko usavršenim metodama masovnog ubijanja kako bi se taj cilj postigao, gdje veliku ulogu dobivaju ubojite plinske komore kao i masovna strijeljanja iza ruskog fronta;
5. Tehnikama za zbrinjavanje milijuna tijela; tj. krematoriji ili lomače s dovoljnom zapremninom i gorivom.

Takve optužbe za masovno ubojstvo brzo djelujućim ubojitim plinskim komorama koje je slijedilo zbrinjavanje tijela u krematorijima, odnosno pomno isplanirano i učinkovito zajedničko sudjelovanje u ubojstvu je opisano kao „jedinствeno“ u ljudskoj povijesti. Odvojili su holokaust od svih grozota koje su se dogodile do tada

5. Što tvrdi revizionizam holokausta?

Najprije, zbog krive interpretacije u medijima, prvo moramo razjasniti što revizionizam holokausta *ne* tvrdi:

- ne negira da su židovi za vrijeme Trećega Reicha bili proganjani;
- ne negira da su židovima bila oduzeta građanska prava;
- ne negira da su židovi bili deportirani;
- ne negira postojanje židovskih geta;
- ne negira postojanje koncentracijskih logora;
- ne negira postojanje krematorija u koncentracijskim logorima;
- ne negira da su židovi umirali iz velikog broja razloga;
- ne negira da su i druge manjine bile proganjane, kao što su cigani, jehovini svjedoci, homoseksualci, i politički protivnici;
- i konačno, ne negira da su gore spomenute stvari bile nepravedne.

U nijedan od ovih zločina nacionalsocijalističkog režima ne sumnjaju revizionisti holokausta. Revizionisti ipak, na sve ove nepravednosti gledaju na način da nemaju veze s holokaustom, koji se definira kao planirano i organizirano masovno ubojstvo izvedeno ubojitim plinskim komorama (vidi 4. pitanje).

Revizionisti holokausta smatraju da je slijedeće ispravno:

1. Nije bilo nacionalsocijalističke narudžbe za fizičko istrjebljenje židova;
2. Jednako tomu, nije bilo nacionalsocijalističkog plana za fizičko istrjebljenje židova;
3. Nije bilo njemačke organizacije niti budžeta za realizaciju navodnog plana za istrjebljenje. Uzmite u obzir izjavu svjetski priznatoga istraživača holokausta prof. Raul Hilberga: „Ali ono što je počelo 1941. bilo je proces destrukcije ne planiran unaprijed, ne organiziran središnje od ijedne agencije. Nije bilo plana i nije bilo budžeta za destruktivne mjere. Mjere su bile poduzimane u koracima. Iz toga nije proizašao neki plan, već je izveden nevjerovjatan skup umova, suglasan čitač misli razvučene njemačke birokracije.“;

4. U detaljnim istraživanjima bivših koncentracijskih logora stručnjaci su utvrdili: logori smrti nisu imali nikakve sofisticirane metode za masovna ubojstva, u pojedinim slučajevima niti plinske komore. Nadalje su izvješća masovnih strijeljanja iza njemačko-ruskog fronta u velikoj mjeri pretjerana i izvađena iz konteksta;
5. Tamo nije bilo niti adekvatnih industrijskih postrojenja niti dovoljno goriva da bi se mogao kremirati toliki broj leševa. U stvari, kapacitet krematorija jedva je dostajao za kremiranje tijela onih koji su umrli od gladovanja i epidemija.
6. Ne postoji dokumentacija koja opravdava postojanje ubojitih plinskih komora, i nema materijalnih tragova navodnih masovnih ubojstava. Sav „dokaz“ oslanja se samo na stajališta svjedoka, za čiju se nepouzdanost nadaleko zna.
7. Unatoč masivnim promatranjima špijuna i skupina otpora u području bliskom njemačkim koncentracijskim logorima, svi su se njemački ratni neprijatelji izjasnili da nije bilo istrjebljenja židova. Optužbe za genocid nisu postojale dok Njemačku nisu porazili, kada više nije bilo vlade koja će se tim optužbama suprotstaviti.
8. Statistička istraživanja živućih židova diljem svijeta jasno pokazuju da gubitak te etničke skupine tijekom Drugog svjetskog rata ni približno ne doseže 6 milijuna. Točan broj je pak, negdje ispod pola milijuna.

6. Što je sa slikama hrpa leševa u logorima?

Ovo je slika žrtava epidemije tifusa u masovnoj grobnici u koncentracijskom logoru Bergen-Belsen, koju je slikala britanska vojska.

Tipično je da se velik broj takvih fotografija često pokazuje na televizijskim dokumentarcima o holokaustu ili bez komentara s navodima da su to ti mrtvi žrtve holokausta. U stvari to je fotografija žrtava epidemije koja se pojavila na kraju rata. Uzrok smrti evidentan je iz stanja trupla. Da su bili ugušeni plinom ne bi bili fizički ispijeni a da su umrli od gladi imali bi napuhane trbuhe. Svaki medicinski stručnjak isprve će uvidjeti da su ovi ljudi umrli od tifusa.

Sve fotografije hrpa leševa slikane su u zapadnim logorima pred kraj rata, kao što su Dachau, Bergen-Belsen i Buchenwald, za kojeg se povjesničari sada slažu da nije bilo masovnih ubojstava. Zanimljivo, takve fotografije nisu slikane u logorima za koje se smatra da su u njima počinjena masovna ubojstva (Auschwitz, Treblinka, Belzec, Sobibor, Chelmno, Majdanek.) Ovi istočni logori su svi bili u području koje je došlo pod kontrolu sovjeta na kraju rata. Puno govori to što sovjeti nisu izložili nikakve slike masovnih grobnica ili hrpa leševa i što nisu dopustili novinarima, medicinskim stručnjacima ili drugim stručnjacima da pregledaju logore. Od kraja 1980. revizionisti istražuju ova mjesta u potrazi za dokazom o masovnom ubijanju, ali vlasti su sve njihove napore ograničile na sve moguće načine.

U nedostatku izvornih fotografija koje bi bilježile masovna ubojstva, često se događa da se fotografije onih koji su umrli u zapadnim logorima na kraju rata od izgladnelosti i tifusa predstavljaju kao dokaz smišljenog masovnog ubojstva. Kako bi bili sigurni, užasna stanja u zapadnim logorima na kraju rata uvjerila su mnoge savezničke promatrače da su se masovna ubojstva dogodila, kao što pokazuju početna izvješća. U stvarnosti su ova stanja rezultat situacije za koju nije odgovorna samo njemačka vlada. Prema kraju rata Himmler je besmisleno naredio evakuaciju istočnih logora kako se približavala Crvena Armija, što je dovelo do prenapučenosti zapadnih logora. To tada je savezničko bombardiranje potpuno uništilo njemačku infrastrukturu, čime je onemogućilo opskrbljivanje logora hranom, lijekovima i sanitarnim potrepštinama. Nesporazumi o uzrocima masovnog odumiranja nastavljaju se i do danas, pogotovo među Amerikancima.

Cijenjeni ljevičarski povjesničar Norbert Frei dao je slijedeći razlog za nerazumijevanje, (iz *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* 35 (1987.) strana 400.):

„Šok kojeg su stvorila ta otkrića (brda leševa) često dovede do krivih zaključaka koji su se ipak pokazali podnošljivima.“

Nitko ne govori da vlada koja je zatvorila ljude u logore nije odgovorna za njih i tako su nepravедno zatvoreni time bili žrtve u Trećem Reichu, čak i ako su umrli „samo“ od bolesti. Ipak, ne bi trebalo prelaziti preko činjenice da su krajem rata brda leševa bila normalna diljem Njemačke. U njemačkim je gradovima bilo 600 000 žrtava savezničkog bombardiranja. Milijuni su još uz to umrli od gladi i bolesti koja se nastavila širiti još 1949. U istočnoj Njemačkoj i Čehoslovačkoj tri milijuna Nijemaca ubili su Srbi, Česi, Poljaci i Rusi u tijeku najkrvavijeg etničkog čišćenja u povijesti. U zarobljeničkim logorima zapadnih saveznika umrlo je milijun mladih Nijemaca, a milijuni su vegetirali. Još stotine tisuća dodatno je bilo poslano u radne logore sovjetske gulage iz kojih nikada

nisu izašli. Ali mediji pokazuju samo jednu vrstu hrpa leševa, onih u koncentracijskim logorima. Svi bi se trebali zapitati zašto je to tako.

Da li bi dostojanstvo i poštovanje, koje dugujemo žrtvama grozota trebalo biti ovisno o nacionalnosti?

7. Koja je razlika u tome da li su žrtve umrle od tifusa ili u plinskim komorama?

S točke gledišta svake žrtve i njezine osobne patnje nema razlike. Netko bi mogao zaključiti da bi čak bilo poželjno umrijeti od otrova nego umrijeti polako od neke zarazne bolesti. Ipak, u trenutnoj raspravi se ne fokusiramo na intenzitet patnje žrtava, koju nitko ne osporava.

Ovdje se bavimo povijesnom vjerojatnošću određenih navoda i moralnom krivnjom tzv. njemačke „nacije zločinaca“ kao i posljedicama tih navoda. Gledano s točke gledišta jednog povjesničara kao i zločinca, je nevjerojatna razlika između toga da li su to žrtve epidemije ili žrtve planiranog industrijskog masovnog ubojstva u kemijskim klaonicama koje su napravljene posebno za ubijanje. Epidemije, umiranje od gladi, i druge katastrofe nastale zbog lošeg zbrinjavanja, političkih pogrešaka i vojnih poraza, su nešto što se ponavlja u povijesti čovječanstva.

Ovdje se bavimo povijesnom i moralnom jedinstvenošću industrijske masovne ekstinkcije posebne grupe populacije. Cijela njemačka nacija drži se odgovornom za ovaj jedinstveni zločin, ne samo pojedini zločinci. Ovo je razlog današnjeg lošeg odnosa prema Nijemcima („kolektivna odgovornost“ i „nasljedna krivnja“). Također je i izvor privilegiranog odnosa prema stvarnim ili navodnim žrtvama genocida. Predlažemo iz sveg srca da pročitate što ima za reći prof. Finkelstein o ovome u svojoj *Industriji Holokausta* (The Holocaust Industry).

8. Da li je stvarno važno koliko je židova umrlo za vrijeme Trećega Reicha, s obzirom da bi i jedna tisuća značila previše?

Bez dvojbe je ispravno da je i jedna tisuća previše, i uistinu mora se ići i dalje od toga: čak i one mjere progona u Trećem Reichu koje nisu rezultirale izravnim smrtima su bile s dužnim poštovanjem neprihvatljive. Ali to nije valjani argument protiv statističkog istraživanja „da li“ i „kako“ u uništenju židova, i to zbog tri razloga.

Prvo, to nije zadovoljavajuće jednostavno iz razloga što je upravo to što je bilo smatrano svetim desetljećima bio broj žrtava. Da broj žrtava nije bio važan, ne bi bilo nužno braniti ga kao socijalni i čak i kriminalni tabu. Evidentno se radi o nečemu većemu, kada govorimo o šest milijuna, od činjenice da uključuje veliki broj pojedinih udesa: što se ugrožava je simbol koji se ne može lako odbaciti, s obzirom da opravdane sumnje u broj vrlo brzo mogu dovesti do daljeg nepoželjnog skepticizma u vezi pododsjeka kompleksa holokausta. Dok pokušavamo ne negirati žrtvama tragičnost njihovih pojedinih sudbina na ijedan način, znanost ništa manje ne bi trebala inzistirati na otvorenosti diskusije u

vezi brojki. Baš je iracionalno da su oni s jedne strane, koji sumnjaju u 6-milijunsku brojku proganjani ili čak podvrgnuti kriminalnim parnicama dok društvo i pravni sustav s druge strane reagiraju na valjane argumente protiv te 6-milijunske cifre na način da odjednom proglase ovu brojku nevažnom i inzistiraju umjesto toga na dostojanstvu čak i prve žrtve. Da li je šestomilijunska brojka standardno pravo na zaštitu krivičnim zakonom ili je nevažna? Ne može biti oboje.

Drugo – i ovo je najvažniji argument – etički ispravna procjena da bi i jedna žrtva bila previše ne bi trebala biti izgovarana za zabranjivanje znanstvenih istraživanja. To se ne može tolerirati iz jednostavnog razloga da znanosti mora uvijek biti dopušteno pronaći točne odgovore. Što bi mislili službi koja ne bi dopuštala fizičaru eksperiment određivanja točne jačine pritiska, jer bi i najmanja jačina bila dovoljno grozna? Fizičar prisiljen na nešto takvo bi vrlo brzo došao do netočnih rezultata i bio bi prijetnja svakome poslodavcu koji bi ga htio zaposliti. Isto stoji i za povjesničare. Ako se povjesničaru zabranjuje imati kritička stajališta jer bi se mogla smatrati moralno nepodobnima, tada moramo pretpostaviti da su rezultati tako nakrive histografije nepouzdana. Kako naše znanje o povijesti izravno utječe na politiku, naša javna politika je pogrešna i nepouzdana. Ključna funkcija i odgovornost svake grane znanosti je osigurati točne brojke i vrijednosti. Principi koji vrijede za inženjere, fizičare, i kemičare ne mogu odjednom biti napušteni u histografiji iz političkih razloga – osim ako netko nije spreman intelektualno se povući duboko u najcrnji srednji vijek.

Treće, i mnogo važnije, moralno ispravan pogled da je čak i jedna žrtva previše ne može principijelno biti barijerom znanstvenoj istrazi zločina koji generalno smatrano moralno gledano nije za pohvalu kao jedinstven i neusporediv u povijesti čovječanstva. Navodni jedinstveni, prijekoran zločin mora biti podvrgnut proceduri koja je standardna kao i za svaki drugi zločin, odnosno – i mora – biti istražen u detalje. Išao bih čak i dalje od toga: svatko tko opisuje zločin kao jedinstven mora biti spreman na jedinstveno temeljitu istragu navodnog zločina prije no što se njegova jedinstvenost prihvati kao činjenica. Ako osoba ili skupina blokira istragu navodnog jedinstvenog zločina na osnovi moralnog pristupa, tada je ta osoba ili skupina sama skrivila jedinstveni zločin. Taj jedinstveni zločin sastoji se od prvo oduzimanja obrane od smiješnih navoda, zatim ne dopuštanja kritiziranja takvih tiranskih metoda s izgovorom o neuobičajenoj krivnji. Ovo je upravo bila sudbina Njemačke slijedom Drugog svjetskog rata, s rezultatom da su Nijemci prvo bili smatrani brutalnima, zatim klevetani i uskraćeni prilike za obranu. Odnos prema poraženoj Njemačkoj od strane pobjedničkih saveznika bila je stvarno jedinstvena u modernom dobu s obzirom da sami saveznici inače dopuštaju čak najozloglašeniije ubilačke zločine kako bi se branili na sudu.

9. Bez obzira na okolnosti, ne zaslužuju li židovske žrtve poštovanje i kompenzaciju?

Svatko prema kojemu se odnosilo nepravedno ima pravo na odštetu i svaka žrtva zločina zaslužuje poštovanje razmjerno ljudskome dostojanstvu. Revizionizam se bavi jedino s određivanjem objektivnih povijesnih činjenica i ne želi uskratiti poštovanje ili naknadu ikome tko je patio od nepravde. U slučaju da dokazi pokazuju da određeni povijesni

dogadaj nije izazvao niti približno žrtava koliko se ranije vjerovalo, to je čisti povijesni zaključak, koji ne utječe na ničiju sudbinu. Objektivni dokazi bi čak i mogli biti od pomoći novootkrivenim žrtvama.

Od kraja Drugog svjetskog rata Njemačka je otplatila više od 50 milijardi dolara kao odštetu židovskim pojedincima i institucijama. Slijedom tih reparacija je riješeno preko pet i pol milijuna molbi preživjelih holokausta. Očito, broj preživjelih je vrlo velik. S obzirom da Njemačka obveza nema pisani zakon o ograničenjima, zahtjevi za odštetom su bili nedodirljivi i čak su eskalirali posljednjih godina. Ipak, ne adresiramo pitanje da li su ti koji traže još novca imaju pravo na to, nakon 55 godina. Mnogo važnije pitanje je zašto bi današnji njemački porezni obveznici trebali plaćati te svote. 99.9% svih današnjih njemačkih poreznih obveznika imaju 65 godina ili manje i time su u najmanju ruku bili mala djeca kada je završio Drugi svjetski rat. Dopustite nam dragi čitatelju, da Vam uputimo ponešto provokativno pitanje:

Koliko židova ste Vi ubili u svom životu, koliko ste stranaca zarobili, koliko ste članova manjina prognali?

To je apsurdno pitanje, naravno, jer je odgovor uvijek „nijednoga“ (bar se nadam). Zašto bi onda njemački porezni obveznici nastavili doprinositi milijarde i milijarde u odštete? Zašto su osuđeni na vječnu iznudu, pokoru i poniznost? Da li se netko uistinu pita zašto su porezi i nezaposlenost u Njemačkoj konstantno u porastu?

Možda se prisjećate osnovnog kršćanskog principa, koji je zakon u svakoj ustavnoj zemlji: obveza se ne prenosi na naše rođake; nema takve stvari kao što je nasljedna krivnja! U Njemačkoj je taj princip narušen. U slučaju Njemačke, netko zarađuje na osnovi navodne krivnje njemačkih roditelja, djedova, pradjedova.

Shodno tomu, ne bi li bilo zanimljivo znati kada će milijuni Nijemaca koje su iskorištavali kao robove Francuzi, Nizozemci, Englezi, Belgijanci, Jugoslaveni, Poljaci, Danci, Rusi, Česi, godinama i desetljećima nakon kraja Drugog svjetskog rata, napokon imati pravo traženja odštete? Kada će 12 milijuna istočnih njemačkih žrtava etničkog čišćenja i preživjeli u tri milijuna koji su u tom procesu bili ubijeni, 600 000 žrtava savezničkog terora bombardiranjem, 5 milijuna koji su umrli od gladi pod savezničkim blokadama i deindustrijalizacijom i zadržavanjem hrane od strane Eisenhowera, biti dana pravilna odšteta?

Ne zaslužuju li sve žrtve nepravde jednako poštovanje i reparacije? Ili se radi o tome da su neki više jednaki no drugi?

10. Tko su revizionisti holokausta?

Revizionisti holokausta nisu homogena skupina. Naši izračuni uključuju židove (Josef G.Burg, Roger-Guy Dommergue, David Cole, Stephen Hayward); kršćane (Germar Rudolf, Michael A.Hoffman, Robert Countess); muslimane (Ibrahim Alloush, Ahmed Rami) i ateiste (Bradley Smith, Robert Faurisson).

Neki revizionisti su doživjeli proganstvo pod nacionalsocijalističkim režimom kao i zatvaranje u koncentracijske logore (Paul Rassinier, Josef G.Burg). Drugi su vojni veterani Drugog svjetskog rata, iz njemačke i savezničke vojske (Werner Rademacher, Wilhelm Stäglich, Douglas Collins).

Neki revizionisti su profesori (prof. Robert Faurisson, prof. Arthur R.Butz, prof. Christian Lindtner, prof. Costas Zaverdinos) i neki imaju doktorate (dr. Wilhelm Stäglich, dr. Robert Countess, dr. Stephen Hayward, dr. Herbert Tiedemann). Neki su diplomirali kemiju, fiziku, ili inženjerstvo (Michael Gärtner, Germar Rudolf, Arnulf Neumaier, Friedrich Berg), drugi su povjesničari (Mark Weber, Robert Countess, Carlo Mattogno), ili učitelji u drugim područjima, kao što je Jürgen Graf.

U redovima revizionista holokausta nalaze se komunisti i socijalisti (Paul Rassinier, Roger Garaudy), umjereni ljevičari (Pierre Guillaume, Serge Thion), liberali (Andrew Allen, David Cole, Bradley Smith, Richard Widmann), konzervativci (Germar Rudolf, Carlo Mattogno, Werner Rademacher), desničari (Udo Walendy, Mark Weber) i nacionalsocijalisti (Ernst Zündel). S obzirom da autor ne smatra važnima klasifikaciju revizionista prema političkoj orijentaciji, ne može jamčiti za ispravnost tih odabira.

Uključeni su također Francuzi (Robert Faurisson, Pierre Guillame, Roger Garaudy, Paul Rassinier, Vincent Reynouard, Jean Plantin), Amerikanci (Bradley Smith, Mark Weber, Arthur Butz, Richard Widmann, Fredrick Leuchter), Nijemci (Germar Rudolf, Werner Rademacher, Michael Gärtner, Arnulf Neumaier, Wilhelm Stäglich), Švicarci (Jürgen Graf, Arthur Vogt), Talijani (Carlo Mattogno), Španjolci (Enrique Aynat), Jordanci (Ibrahim Alloush), Marokanci (Ahmed Rami), Švedani, Danci, Poljaci, i Rusi, samo za primjer.

Paul Rassinier, profesor geografije i povijesti, bio je borac francuskog pokreta otpora koji je mnoge godine proveo u njemačkom koncentracijskim logorima. Oporio je izjave zatvorenika koji je s njim boravio E.Kogona i drugih i time postao osnivač revizionizma holokausta.

11. Što revizionisti holokausta žele?

S obzirom da revizionisti okupljaju tako heterogenu skupinu nemoguće je utvrditi što revizionisti pokušavaju postići. Očito, klišej o revizionistima zato mora biti pogrješan i navoditi na krivo. Ipak, revizionisti imaju jednu stvar koja je zajednička: odlučnost u dokazivanju ispravnosti njihovih stajališta o holokaustu i uvjeravanju drugih u isto. Revizionisti bi se vjerojatno beskonačno svađali o svemu drugome, osobito ako bi tražili zajedničkog političkog nazivnika. Zato je krivo pripisati im jedinstveno političko stajalište. Politička gledišta revizionista su uistinu različita.

U suprotnosti tome, vlade i mediji od najčešće zapadnih društva objavljuju klišej da su svi revizionisti ekstremisti desnice koji pokušavaju obnoviti nacionalsocijalistički režim kako bi uveli desničarsku autoritativnu vladu. Ovo je možda točno za revizioniste koji pripadaju ekstremnoj desnici, ali oni su tek malena manjina u redovima revizionista. Možda će par prominentnih primjera ilustrirati političku različitost revizionističkog mišljenja:

Paul Rassinier: što bi motiviralo francuskog komunista koji je bio u njemačkom koncentracijskom logoru na osnovi njegovih aktivnosti, da pokuša oživiti nacionalsocijalizam u Njemačkoj?

Josef G.Burg: što bi motiviralo židova koji je patio i pod okupacijom Nijemaca i Rusa tijekom Drugog svjetskog rata?

David Cole: što bi motiviralo liberalnog mladog Amerikanca židovske vjere?

Fredrick Leuchter: što bi motiviralo potpuno apolitičnog američkog stručnjaka u tehnologiji plinskih komora za egzekuciju?

Pierre Guillaume, Serge Thion: što bi motiviralo ljevičarskog francuskog anarhista da pokušava oživiti nacionalsocijalizam u Njemačkoj?

Roger Garaudy: koji motiv bi bio dugo vremena prominentnom francuskom komunistu?

Bradley Smith, Richard Widmann: koji bi motiv bio liberalnim Amerikancima?

Vincent Reynouard, Jean Plantin, Germar Rudolf: mladi liberali i konzervativni europski profesionalci, rođeni u srednjim 60-tima. Koji motiv oni imaju u oživljavanju nacionalsocijalizma?

Da li je stvarno važno što revizionist želi postići svojim političkim ili drugim idejama? Citirajmo Germara Rudolfa:

„Svima koji su ikada sumnjali da je motiv revizionista želja povratiti nacionalsocijalizam, ili povratiti prihvatljivost desničarskih političkih sustava, ili pomoći u probou nacionalizma, želio bih poručiti slijedeće:

Pri istraživanju povijesnih događaja naš najviši cilj mora biti cijelo vrijeme otkrivanje onoga kako je uistinu bilo – kako je tvrdio njemački povjesničar iz 19. stoljeća Leopold Ranke. Povjesničari ne bi trebali stavljati istragu u službu stvaranja krivičnih optužbi protiv npr., Džingis kana i mongolskih hordi niti uzdizati ijednu od njihovih grešaka. Svatko tko inzistira da istraživanje treba biti isključeno zbog oslobađanja Džingis kana od kriminalne tužbe bio i objekt podsmjeha i sumnjalo bi se da je on djelovao iz političkih razloga. Ako to nije tako, zašto bi itko inzistirao da naše povijesno gledanje Džingis kana bude utemeljeno jedino na njegovim žrtvama i neprijateljima? Jednako zaključivanje se primjenjuje na Hitlera i treći Reich. I revizionisti i njihovi protivnici imaju pravo na svoja politička mišljenja. Optužba da su revizionisti zainteresirani samo za oslobađanje nacionalsocijalizma i da takav napor nije za pohvalu ili je čak kriminalan, je bumerang: Ovoj je optužbi preduvjet da ju se smatra neprihvatljivom što djelomice povijesno oslobađa nacionalsocijalizam, i čineći to svakako moralnim. Ali ako se hipotetsko oslobađanje osnovano na vjerojatnim činjenicama deklarira kao neprihvatljivo, pojedinac otvoreno priznaje da nije zainteresiran za potragu za istinom nego za inkriminiranjem nacionalsocijalizma povijesno i moralno pod bilo kojim okolnostima i uz bilo koju cijenu. A motivacija koja stoji iza toga može biti jedino politička. Stoga oni koji optužuju revizioniste da zloupotrebljavaju svoje istraživanje iz političkih razloga su sami sebe pokazali krivima za jednaki prekršaj. Zato nisu nužno revizionisti ti koji su vođeni političkim motivima – iako nekoliko njih jest – ali potpuno sigurno su to svi oni koji optužuju druge za pokušaj u određenoj mjeri povijesnog uzdizanja političkog sistema koji još odavno ne postoji. Kao posljedica naše istraživanje nikada ne smije biti zamarano s mogućim moralnim usporavajućim efektima naših otkrića u vezi političara ili režima prošlosti, već jedino činjenicama. Svatko tko se tomu protivi ne razumije znanstveno istraživanje i ne bi trebao osuđivati druge zbog autentične istrage.“

12. Da li je revizionizam holokausta ilegalan?

U SAD-u je to riješeno Prvim amandmanom, kao i svaki miroljubiv, učeni govor, što znači da je sasvim legalno govoriti, pisati i objavljivati revizionistička stajališta. Stvari su ipak puno drugačije kada promatramo Kanadu, Australiju, ili čak pojedine zemlje u Europi.

U Australiji i Kanadi će sve što je uvredljivo židovskoj zajednici biti progonjeno njihovom tzv. „Komisijom za ljudska prava“, tijelo koje postoji paralelno pravnom sustavu i koje može zatražiti zapljenu publikacija, plaćanje naknadi i iznuditi ispriku „zločinaca“. Iako ove komisije nisu dio redovnog pravnog sustava, neposluh prema istima značio bi sam po sebi zločin, koji bi doveo zauzvrat do krivičnog terećenja pravnih sustava Kanade i Australije. Iako holokaust sam po sebi po ničemu ne upućuje na židove, sve se židovske zajednice osjećaju vrlo uvrijeđenima njime, jer revizionizam direktno ili indirektno dolazi do zaključka da određene židovske ličnosti nisu uvijek bile

vjerodostojne u svojim iskazima o Drugom svjetskom ratu. Naravno, bilo bi iznenađujuće kada bi židovi bili jedina prepoznatljiva skupina ljudi koja nikada ne laže, izvrće ili pretjeruje, ali očito vodeće židovsko predstavništvo smatra da nitko ne bi trebao smjeti tvrditi da su određeni židovi bili nepošteni u vezi holokausta.

U pojedinim europskim zemljama se revizionizam holokausta smatra ozbiljnim prekršajem. U Francuskoj ljudi za to mogu završiti u zatvoru do godine dana; u Švicarskoj do tri godine; u Njemačkoj – kao i u Izraelu – pet godina; u Austriji je moguća zatvorska kazna u trajanju od deset godina.

Ipak, ako pogledamo pravnu situaciju trebali bi inzistirati, barem teoretski, na tome da revizionizam holokausta bude savršeno legalan u svim ovim zemljama. To je tako jer su sve ove zemlje potpisale UN-ovu Deklaraciju o ljudskim pravima, koja ta ljudska prava veže za sve te zemlje. Sloboda govora smije biti ograničavana jedino u slučajevima vrijeđanja i poticanja kriminalnih radnji, ali sloboda znanstvenoga istraživanja i miroljubiva govora nikada ne smije biti ograničavana - teoretski. Iz toga je razloga nedavna opsežna njemačka doktorska disertacija o *Kazni Auschwitzove laži* došla do zaključka da je potiskivanje revizionizma holokausta povreda temeljnih ljudskih prava.

U praksi je situacija u Europi sasvim drugačija. Kao činjenica, odgovor mora biti „da“; revizija holokausta je uistinu ilegalna u mnogim zemljama Europe. Od sredine 1980-tih i djelomično od 1995., revizionisti holokausta su bili kažnjavani velikim globama i zatvorskim kaznama iz nijednog drugog razloga nego opovrgavanja službene verzije holokausta, govorno i pismeno. Sudovi i mediji su udružili snage u suzbijanju neprilagođenih kritika i znanstvenika kao „osporavatelja Auschwitza“ ili „osporavatelja holokausta.“ (Vidi izvješća u časopisu *The Revisionist*).

Staatsanwaltschaft Chemnitz

Staatsanwaltschaft Chemnitz
Annaberger Straße 79, 09120 Chemnitz

Herrn
Alexander Kleber

Chemnitz, den 27. Oktober 2000
Telefon: 0371/453-4414
Bearbeiter: Herr StA a.GL Zöllner / Icu
Aktenzeichen: [REDACTED]
(Bitte bei Antwort angeben)

Ermittlungsverfahren gegen [REDACTED]
wegen Beleidigung

Strafanzeige vom 30.05.2000

Sehr geehrter Herr Kleber,

das Ermittlungsverfahren habe ich mit Verfügung vom 25.10.2000
gemäß § 170 Abs. 2 Strafprozeßordnung eingestellt.

Gründe:

Dem Beschuldigten wurde vorgeworfen, den Anzeigenerstatter in
einem Artikel der Zeitung "Freibürger", Ausgabe Mai 2000 als
Neonazi bezeichnet und so beleidigt zu haben. Desweiteren sei
ohne Erlaubnis ein Bild des Anzeigenerstatters veröffentlicht
worden.

Eine strafbare Beleidigung im Sinne von § 185 StGB liegt nicht
vor, der Beschuldigte hat die Grenzen der Pressefreiheit nicht
überschritten. Maßgebend bei der Beurteilung der Frage, ob die
Bezeichnung als Neonazi eine Beleidigung darstellt, ist, wie
ein unbefangener verständiger Durchschnittsleser die Äußerung
verseht. Entscheidend ist damit der objektive Sinngehalt (Er-
klärungsinhalt), nicht also, was der Beschuldigte zum Ausdruck
bringen wollte oder was der Anzeigenerstatter als Betroffener
darunter versteht, sondern was mit dem Begriff Neonazi zum
Ausdruck gebracht wurde. Gerade vor dem Hintergrund der aktuell
häufig in der Öffentlichkeit diskutierten "rechten Gewalt" wird
der Begriff Neonazi als Sammelbegriff für sämtliche Personen,
die in irgendeiner Art und Weise dem politisch rechten Spektrum
zuzurechnen sind, verwendet, ohne dass dabei hinsichtlich einer
Gruppenzugehörigkeit innerhalb des rechten Spektrums differen-
ziert wird. Die hier verwendete Bezeichnung stellt also keine
Beleidigung dar, sondern ordnet den Anzeigenerstatter lediglich

Istražimo Njemačku kao najprogonjeniju naciju. Osnova za službenu represiju u Njemačkoj je paragraf 130 Njemačkog kaznenog zakona, koji očito krši i UN-ovu Deklaraciju o ljudskim pravima i 5.članak njemačkog Ustava. Pod 3. člankom, paragraf 130, negiranje nacionalsocijalističkog masovnog ubijanja kažnjivo je zatvorskom kaznom u trajanju do pet godina zatvora, a negiranje je definirano kao „insinuiranje neistine u svrhu tvrđenja točnijeg mišljenja.“ Kazneni zakon time implicira da je svatko osuđen na istinu službenog pojma povijesti; i tako bilo tko bi mogao izraziti sumnju ili suprotno mišljenje, laže smišljeno i s kriminalnom tendencijom, ili je on/ona lud. Također je kažnjivi prekršaj – čak i za odvjetnike branitelje! – prezentirati ijedan dokaz pred njemački pravni sud, koji bi bacio sumnju na službenu verziju holokausta. O hrabri novi svijetu koji imaš takve zakone!

Nije revizionizam holokausta ono što je nepravično; već je to procedura njemačkih sudova. Na žalost, sudovi su ti koji imaju moć. Jednaku situaciju srećemo u Austriji, Švicarskoj, i u određenoj mjeri i u Francuskoj.

Već sada preko deset godina, njemačka vlada je bila zaposlena u ponovnom paljenju knjiga, primarno revizionističkih knjiga. U dodatku, oko deset do petnaest tisuća Nijemaca je tuženo za miroljubive „misaone zločine“ svake godine!

Klimaks njemačkoga lova na vještice, „misaonih kriminalaca“ je 2001. dosegnuo, kada je njemački javni tužitelj odbio prigovor konzervativnog aktivista koji je bio okarakteriziran od strane medija kao „nazi“. Kao razlog ne dopuštanja tog prigovora, ovaj je tužitelj izjavio da bi njemačka javnost smatrala da je svatko na političkoj desnici „nazi“, bio on konzervativac, patriot, desničar, ekstremist, fašist, ili nacionalsocijalist. S obzirom da je „nazi“ postao opći pojam za svakoga iz desnice, nitko se ne i trebao uvrijediti takvom oznakom dok god on uistinu pripada ijednoj skupini koja se smatra desničarskom u bilo kojem pogledu (vidi dokument na prošloj strani). To znači da je svatko tko je na desnoj strani prema definiciji njemačkih autoriteta „nazi“.

Netko osjeća nužnim podržavanje represije neonacista, koji su u medijima obilježeni kao brutalni i odvratni. Ipak, ovo se mora uzeti u obzir: tko god se slijepo slaže da bi neonacisti trebali biti proganjani isključivo na temelju njihovog drugačijeg stava, se ne bi trebao žaliti ako ga se obilježi kao neonacista i progone jer je susjed izjavio da je mahao nacionalnom zastavom ili pjevao himnu. Jer to je upravo ono što se u Njemačkoj događa: oni koji izražavaju čisto normalne patriotske osjećaje, što je posve normalno i uobičajeno u SAD-u, se u Njemačkoj smatraju neonacistima – toliko je ondje zastranio politički spektar. Svatko je dužan prosvjedovati protiv progona nekonvencionalnih mislioca. Ovo je istinito ne samo ako progona dolazi od diktatorstva, nego i ako proizlazi iz ustavne demokracije!

13. Gdje mogu naučiti više o revizionizmu holokausta?

Najbolje, najjeftinije mjesto za to je internet i osobito za one koji govore engleski, web-stranice www.codoh.com , www.ihr.org , kao i www.vho.org . Ako vam pružatelj usluge blokira te stranice (očito dokaz cenzure), možete to zaobići uz pomoć besplatne službe omogućene uz www.anonymizer.com . Anonimizer onemogućava vašem pružatelju usluge prepoznavanje sadržaja kojeg downloadate, tako da ga ne može niti cenzurirati.

Na www.vho.org je na raspolaganju gotovo sva revizionistička literatura, direktno ili preko linkova s drugih stranica. Na svakoj stranici www.vho.org postoji kartica „Index“ (menu) preko koje možete naći ime, jezik i indicije na temu.

Kao uvodne radove preporučamo:

- Jürgen Graf, *The Giant With Feet of Clay*
- G.Rudolf, Jürgen Graf, *Lectures on the Holocaust*
-

Naprednijim čitateljima preporučamo:

- German Rudolf, *Dissecting the Holocaust*
- daljnja izdanja iz serije priručnika o holokaustu
-

Čitateljima koji su zainteresirani za redovite časopise o revizionizmu, preporučamo:

- *The Revisionist* (engleski)
- *The Journal of Historical Review* (engleski)
- *The Barnes Review*
- *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* (njemački)